Traian Golea

Răspuns afirmaţiilor camaradului Ovidiu Găină în broşura:

Crâmpeie din sbuciumul Exilului

Romanian Historical Studies
2001

Traian Golea

Răspuns afirmațiilor camaradului Ovidiu Găină în broșura:

Crâmpeie din sbuciumul Exilului

Romanian Historical Studies
2001

"In lumea aceasta nouă fiecare își va avea locul nu după școală, nu după inteligență, nu după știință, ci în primul rând după credința sa și după caracterul său".

Căpitanul
Pagina 366 din PL.

Raspuns afirmațiilor camaradului Ovidiu Gaina în broșura:

"Crâmpeie din sbuciumul Exilului"

Citind această cărțulie, pe lângă gustul amar ce mi l-a lăsat, am rămas și cu o persistentă întrebare: ce l-a putut determina pe camaradul Ovidiu Găină să scrie această carte și mai ales insistența sa ca ea să ajungă să fie citită de cât mai muită lume, în special de tineret ? La unele critici și nedumeriri exprimate, ni s'a răspuns cu: *"Adevărul trebue cunoscut de toată lumea, dacă vrem să mergem pe drumul drept al Legiunii. Adevărul, și numai Adevărul"*.

Dacă camaradul Găină vroia să spună adevărul, ar fi trebuit să-l spună atunci când l-a aflat, când era mânat de revoltă. Acest păcat, această greșala a Comandantului este cunoscută în lumea legionară de atunci. La timpul respectiv s'a întocmit un dosar care a circulat, a fost colportat atât de dizidenți cât și de agenții comuniști care au împânzit exilul încât nu a rămas om căruia să nu i se fi oferit dosarul. Si mai pe urmă dizidenții noștri n'au incetat să facă caz de acest incident. Si atunci din nou intrebarea: ce urmărește camaradul Găină cu această carte acum, pe care oricum ai intoarce-o, nu-i poți atribui nimic bun. Dimpotrivă, mărește haosul existent. Dar, așa cum constată și camaradul Mircea Emil in scrisoarea adresată lui Costin la vremea respectivă, "*s'a format o coalitie a unor elemente din Mișcare dornice de răsbunare, care au urmărit nu atât să facă cunoscută greșala Comandantului, cât să distrugă Mișcarea Legionară.*

A fost atunci, în 26 Decembrie 1953, anul când a isbucnit

criza, când camaradul Mircea Emil i-a adresat lui Costin, soțul pretins desonorat și îndurerat, o scrisoare din care extragem textele ce urmează, scrisoare pe care o anexăm pentru documentare.

Mircea Emil:

"Motivul durerii mele nu e că aș fi partizan al unuia sau altuia, ci pentru că, spre deosebire de foarte mulți, eu văd că acțiunea d-tale nu lovește in Horia Sima ca om, ci ca șef al Mișcării, urmărind moartea din punct de vedere spiritual și moral al Sefului Mișcării."

"Problema astfel pusă este foarte gravă, este mai gravă chiar decât moartea Capitanului, pentru că lovitura incercată nu atinge numai persoana șefului Mișcării, ci însăși Mișcarea."

Dacă această constatare a camaradului Mircea Emil ar putea fi pusă eventual la îndoialăa, ținând seamă de atmosfera de atunci incărcată de patimă și ură, acțiunea de acum a camaradului Găină vizează exclusiv calitatea de șef al Miscării Legionare. El nu se limitează la incidentul în sine, ci pune de la început și până la sfârșit sub semnul unor insufuciențe insăși calitatile sale de bază ca legionar, iar activitățile sale sunt prezentate toate cu deficiențe, ca fiind toate prea "politice", sau soldate fără rezultate satisfăcătoare. Camaradul Găină spune că viața lui Horia Sima a fost adaptată condițiilor de prigoană, obligat să recurgă la căi și mijloace care să-i asigure scăparea cu viață și succesul, de unde ar rezulta o abatare de la linia legionară, care nu ar trebui să cunoască astfel de tertipuri.

Apoi îl descrie ca incorect în contactele sale cu legionarii, întrucât îi place să asculte bârfa și cultiva adulările. Că nu-i place să aibă presă legionară, și în cea care totuși era, nu insista asupra liniei legionare pentru a nu fi considerat ca atare. Ii recunoaște inteligența sclipitoare și discernământul, dar îi subliniază lipsa de religiozitate și trăire legionară.

Acesta este Horia Sima după descrierea camaradului Ovidiu Găină în anul domnului 2001, la 8 ani după moartea sa. In acest fel camaradul Găină vrea

- să dea un vot de blam Forului Legionar care, la 6 Sept. 1940, l-a proclamat drept urmaș al Căpitanului. In componența acelui For a intrat tot ce avea în acel moment Legiunea mai bun și mai reprezentativ. Au participat toți cei trei întemeietori în viață ai Legiunii, Comandanți ai Bunei Vestiri Radu Mironovici, Corneliu Georgescu și Ilie Gârneată; apoi Comandanții Bunei Vestiri Mile Lefter, Vasile Iasinschi, Colonel Stefan Zăvoianu, Aristotel Gheorghiu și Popescu Buzău. Insuși Constantin Papanace, când a venit în țară din Germania, i-a dat onorul și l-a recunoscut ca șef al Mișcării Legionare. Este total greșită versiunea ca Regele Mihai l-ar fi numit drept șef al Mișcarii Legionare pe Horia Sima opt zile mai târziu, la 14 Sept. 1940, când a fost proclamat Statul Național Legionar printr'un Decret Regal, care l-a confirmat doar pe Horia Sima in poziția de șef al Mișcării si Vice-Președinte al Consiliulkui de Miniștri. Motivul care a determinat acel For sa ia aceasta hotărîre în mod unanim și de o deosebită responsabilitate, este exprimat mai târziu de un martor al timpului, Vasile Blănaru-Flamură, (nu tocmai un admirator al lui Horia Sima), în cartea sa "Generalul Antonescu în cămase verde", în următoarele cuvinte: "Curajul, tenacitatea și iscusința de a acționa ale acestui tânăr legionar în cele mai primejdioase împrejurări din istoria Legiunii au contribuit nemijlocit la afirmarea lui Horia Sima ca luptător de autentica anvergură, impunându-se totodată ca cel mai autorizat succesor al Căpitanului."

Apoi camaradul Găină mai

- vrea să dea un vot de blam conducerii Germaniei, care la 23 August a făcut apel la el, la Horia Sima, și nu la adversarii săi, pentru a forma guvernul național de la Viena, cu toate declarațiile acestora de lealitate față de Germania, și acuzându-l pe Horia Sima

că prin fuga sa în Italia ar fi trădat interesele Axei. .

- Si cel mai dur vot de blam vrea să-l dea lui Vasile Posteucă care, după 18 ani de despărțire, constată că drumul apucat de ei a fost greșit, și de pe patul de moarte îi imploră pe toți să reintre sub ascultarea lui Horia Sima, ca fiind singura cale de salvare a Legiunii.

- Si vrea să ne dea și nouă, celor care am rămas lângă Comandant, un dur vot de blam, considerându-ne inapți de a recunoaște deficiențele propriului nostru șef. De altfel ne și califică drept excelenți "curieri" și de nimic altceva buni.

- Apoi vrea să dea un vot de blam și comuniștilor care terorizau legionarii în țară pentru a se lepăda de Horia Sima, recunoscându-l astfel ca singurul lor adversar politic.

Deci camaradul Găină vrea să ne dea tuturor, prieteni și dușmani, un vot de incapacitate.

Inapoi la scrisoarea lui Mircea Emil:

Pentru ajungerea acestei scrisori a lui Mircea Emil în mâinile mele, am de spus următoarele: Scrisoarea a fost trimisă lui Grigore Manoilescu care atunci, in 1953-54, se găsea la München, venit din Argentina, unde stătuse mai mulți ani și i-a cunoscut pe toți cei de acolo. El conducea atunci la München un institut, reînființat fostul istitut Sextil Pușcariu din Berlin. La închiderea acestui institut, când dl Manoilescu a plecat in Spania, întreaga arhivă a rămas la mine la tipografie. Așa am ajuns în posesia ei. Nu am făcut niciun caz de ea până la ivirea cărții lui Ovidiu Găină, care contrazice conținutul acestei scrisori.

Scrisoaerea lui Mircea Emil are valoarea că a fost scrisă atunci și a fost adresată celui in cauză, Costin, și a fost difuzată apoi altor câteva persoane implicate în scandal.

Referitor la afirmația unor amici ai camaradului Găină, că **"Adevărul"** trebue să fie știut de toată lumea legionară, fac

următoarele observații:

La pag. 62 camaradul Găină spune: "...iar Petrașcu, Secr. General al Mișcării, a fost prins, împreună cu ajutorul său, Chioreanu, de către autoritățile comuniste din țară, și obligat a semna **"tratatul de pace"**, adică obligația de a preda toate armele. ....

"Când a avut loc o întâlnire cu Petrașcu și Chioreanu la București, i-am comunicat lui Petrașcu hotărîrea mea de a pleca in Occident.... și m'a rugat să-i raportez Comandantului că a fost nevoit să semneze **"înțelegerea"** *cu guvernul comunist. La observația mea, că noi ar fi trebuit să continuăm lupta în munți cu orice risc, și că el, Petrașcu, ar trebui să răspundă Comandantului pentru acest act, după câteva clipe de gândire, mi-a răspuns:* **"Era de datoria lui să vină, ca șef al Legiunii. Poate ar fi găsit o ieșire mai bună."** *In timpul conversației Chioreanu tăcea și-i tremurau mâinile, iar fața i se congestionase."* (ca expresie a revoltei sale că Comandantul n'a venit el în țară, nn).

La 28 Martie 1994 am primit o scrisoare de la dl Chioreanu, (publicată în **"In Exil în slujba Neamului"**, ed. Rom. Historical Studies, 2000, pag. 164), ca urmare a trimiterii unor cărți, în care, referitor la Comandant, Chioreanu spune:

"Trebue să înțeleagă toți, că așa cum a fost Horia Sima, a fost cel mai bun și cel mai viteaz dintre noi. A fost eroul care, în clipa când a simțit că este necesar, a înfruntat moartea pentru ca să trăiască Legiunea și Patria. Amintesc numai două momente:

1. Când a venit în țară din Germania și arestat fiind, a declarat: "Da, am venit să fac o prostie, să încerc să salvez Patria, și

2. Când la două zile după ce a fost făcut ministru, a văzut că Regele a vrut doar să-l facă părtaș la capitulare în fața Dictatului de la Viena, și-a dat demisia. Mai erau trei miniștri legionari, mari personalități, dar nici unul nu a avut curajul și nici dreapta judecată să-l urmeze. Si, Doamne, ce frumos ar fi apărut

gestul lor în istorie. Numai pentru aceste două momente istorice, şi ar trebui să-i ridicăm un monument. Dar ele sunt mai multe. Sunt convins că istoricii obiectivi îl vor prezenta pe acest om așa cum se cuvine."

Desigur că sunt mai multe, chiar mult mai multe motive pentru a-i ridica monument lui Horia Sima. De exemplu, la demisia din guvern pentru a nu fi fost folosit doar ca părtaş la actul cedării Ardealului de Nord urmare Dictatului de la Viena, trebue de adăugat

- acţiunea temerară intreprinsă cu succes de Horia Sima de a-l alunga pe Carol II de pe tronul României, pentru a pune astfel capăt regimului care a sfârtecat România întregită, şi să scape ţara de teroarea unui dement.

- Prin asasinarea lui Armand Călinescu de către echipa Miti Dumitrescu s'a implinit dorinţa Căpitanului de a fi răzbunat.

- Prin alungarea lui Carol şi participarea la guvernare cu Antonescu, Horia Sima a readus Mişcarea în viaţa politica a ţării, atunci când întreaga oficialitate politică internă şi internaţională, o considera moartă.

Cei care l-au ucis pe Căpitan şi toată elita legionară, au procedat in aşa fel încât ea, Mişcarea, să nu mai poată ajunge niciodată să fie reînviată. Pentru asta s'a lucrat în secret cu înmormântarea şi au fost turnate damigenele de vitriol peste cadavrele lor si cele 30 de tone de beton, care trebuiau să pecetluiască uitarea ei definitivă. Apoi ca un corolar al decapitării Mişcării, la 21/22 Sept. 1939 a fost ucisă restul; elitei legionare.

- In timpul regimului Naţional Legionar a fost găsită groapa de la Jilava unde au fost aruncate cadavrele Căpitanului, a Nicadorlor şi Decemvirilor, a fost deschisă şi resturile pământeşti au fost îngropate creştineşte. Un nou proces al Curţii de Justitie a anulat sentinţa de condamnare a Capitanului.

- Au fost identificate persoanele care au executat asasinarea

Căpitanului şi a camarazilor săi, - declaraţia Plutonierului de Jandarmi Sârbu - fără ca ei să ştie pe cine omoară. Ll s'a spus ca sunt mari duşmani ai Statului român si cum i-a strangulat în mersul dubei de la Râmnicu Sărat spre Bucureşti, la kilometrul 30. Cum li s'a dat fiecaruia câte 29.000 lei şi concedii şi li s'a luat declaraţie că nu vor şopti nimănui nimic.

In faţa celor care au urzit dispariţia Mişcării prin asasinarea Căpitanului şi a elitei legionare, crima lui Horia Sima este foarte mare; este aceea de a fi reînviat Mişcarea Legionară pe care au declarat-o moartă, de a o fi reactualizat şi oficializat prin participarea ei la guvernare, in ciuda masacrelor la care a fost supusă cu scopul de a o incapacita total şi a o scoate pentru totdeauna din istorie. De aici întreaga lor furie împotriva lui Horia Sima, exprimată prin criticile care nu mai inceteazăa, şi asta pentru că un nou Codreanu nu mai poate să apară, dar Mişcarea Legionară cere şi impune noi Horia Sima, noi Comandanti ai Mişcării Legionare care să-i asigure viitorul şi să le dejoace mereu adversarilor ei planurile lor nefaste.

Aşa văzând lucrurile, consider textul din "Permanenţe", reprodus aici în continuare, cel care a cauzat furia camaradului Găină, şi în consecinţă hotărîrea sa de a scrie cărţulia de care ne ocupăm, ca fiind just: *"Curios este însă că de câţiva ani strategia adversarilor Mişcării abundă in elogii la adresa lui Corneliu Codreanu şi, prin contrast, încearcă să-l minimalizeze pe Horia Sima printr'o comparaţie între acesta şi înaintaşul său."* Eu aş merge chiar mai departe, şi aş afirma că accentul critic asupra lui Horia Sima a durat toată era antonesciană şi comunistă şi a reinceput după revoluţia din Dec. 1989. Unul din motivele terorizării legionarilor în ţară a fost, atât în era antonesciană cât şi în cea comuniustă, acela de a-i forţa să se lapede de Horia Sima.

Camaradul Găină lasă să se înţeleagă că domnul lasinschi ar fi fost un mai bun Comandant al Mişcării decât Horia Sima. Aşa

reiese din felul și imprejurările în care ni-l prezintă. Personal nu l-am cunoscut pe dl Iasinschi decât fugitiv, deci nu mă pot pronunța. Totuși, ca legionar, nu am luat act de nicio acțiune a dlui Iasinschi care ar fi putut să-l indreptățească să aspire la comanda supremă a Legiunii. In plus, in 1954, după isbucnirea crizei în Mișcare, Vasile Posteucă, mare personalitate legionară si apropiat al dlui Iasinschi, îmi cere intr'o scrisoare să iau și eu **"atitudine"** în această criză. Era după scrisoarea de despărțire a dlui Iasinschi de Comandant, cât și după procesul parașutiștilor din țara, toamna 1953, și el mi se adresa ca frate al unuia din eroii **"spărgătorilor Cortinei de Fier"**, Ionel Golea.

Ca răspuns l-am intrebat pe dl Posteucă dacă este adevărat că, in 1939, când poliția bătea la ușă ca să-l aresteze, dl Iasinschi incerca să se sinucidă. tăindu-și vinele de la mâini ? Si mai departe, dacă este adevărat că în 1945, în lagărul Glasenbach, Austria, când se svo-nise că vor fi expatriați, dl iasinschi era cuprins de teamă și se văita într'atâta încât Generalul Chirnoagă a fost nevoit să-i atragă atenția că el este doar Vice-Comanbantul Mișcării Legionare, ceea ce ar trebui să-i impună o atitudine mai demnă? Si dacă aceste lucruri sunt adevărate, crede el, Posteucă, că eu ar trebui să urmez un șef care, in caz de pericol incearcă să se sinucidă ?, sau se vaită cuprins de frică ? Dl Posteucă nu mi-a mai răspuns, dar după vreo 18 ani, iși incheie **Testamentul Politic** cu cuvintele: *"Pentru aceasta mă adresez vouă dincolo de calcule și intenții politice. Pe această directie a valorilor legionare, toată frământarea voastră va fi fără de folos și fără rezultate pozitive dacă nu vă va duce la o ingemănare de forțe, adică la unitatea voastră, a cărei singură garanție o văd in strângerea rândurilor in spatele celui ce poartă răspunderea Legiunii: Horia Sima."* (Anexa, pag. 10).

In ce privește soarta legionarilor parașutați, camaradul Găină spune că: *"Abia in Martie 1954 am aflat de soarta legionarilor*

parașutați la inceputul anului 1953. Fuseseră trădați. Câtiva ani după aceea am aflat adevărul. Al doilea șef al Intelligence Service-ului britanic, Philby, era agent al Moscovei." Camaradul Găină lasă să se înțeleagă că nu s'a realizat nimic prin aceste parașutări, ei fiind trădați din start.

Tolan, singurul neparașutat, a plecat în țară in 1950 peste Ungaria, deci cu trei ani înainte de proces. Parașutarea echipei Golea-Samoilă s'a făcut in 1951, deci cu doi ani înainte de proces, și dacă Ion Golea nu ar fi luat hotărîrea să ducă acțiunea de desvăluire a minciunii comuniste celor 30 mii tineri care au venit la **'Festivalul Mondial al Tineretului"** de la București din August 1953, el ar fi ajuns din nou in Vest. Dacă camaradul Găină ar fi citit **"Procesul legionarilor parașutați'**, editat prima dată în toamna 1953, apoi în 1973 și a treia oară în 1993, care cuprinde și acțiunea din timpul Festivalului a echipei lui Ion Golea, care prin **Manifestul** lansat a dat peste cap întreg acest program al guvernului de la București. de a valida regimurile comuniste pentru lumea liberă, Camaradul Găină ar fi dat atunci și peste mărturia jurnalistului suedez care, intors acasă, ne-a comunicat:

- *"Dacă te urcai intr'un tramway, când coborai, găseai îin buzunar un manifest.*
- *Dacă te duceai la restaurant, (rezervate oaspeților), sub farfurie găseai un manifest.*
- *Când te intorceai la hotel, pe sub ușă găseai băgat un manifest."*

Pentru organizarea acestui "Festival Mondial al Tineretului" s'au suportat toate cheltuielile de drum si cazare a celor 30.000 de tineri oaspeți străini, și a fost mobilizat intreg tineretul universitar din București pentru a juca rolul de gazdă. Cum aceste lucruri au fost publicate de multă vreme, după cum vedem, ceva mai multă grija pentru "adevăr" din partea camaradului Găină l-ar fi scutit de astfel

de scăderi, şi mai ales, nu ar fi rămas cu impresia că intreaga actiune a paraşutărilor nu ar fi avut niciun rezultat pozitiv.

Mai departe camaradul Găină spune că atunci când s'a aflat de "incidentul Doamna Costin", toţi legionarii din Buenos Aires, dar mai cu seamă cei din cuibul său **"au fost consternaţi, manifestau decepţii şi au condamnat actul ca imoral"**. Printre aceştia este menţionat şi Hoidaş şi Popinciuc. Despre Hoidaş, in scrisoarea camaradului Mircea Emil, găsim:

"Pe când să adoarmă, aude o discuţie în camera lui (Codreanu, soferul, nn). Era întunerec.

Doamna Costin: Hai, hai că nu e nimeni. Codreanu a plecat în oraş, (fapt cert, insă nu ştia că s'a şi întors).

Hoidaş: eşti sigură că nu e nimeni ?

Doamna Costin: Sigură, hai, numai hai."

Si actul s'a consumat în prezenţa lui Codreanu, fără ca ei să bănuiască, deoarece el işi oprise respiraţia".

Camaradul Găină afirmă în anul Domnului 2001, adică după 48 de ani de când s'au petrecut lucrurile şi de când camaradul Mircea Emil i-a scris lui Costin scrisoarea alăturată şi pe care a răspândit-o la cei angajaţi în întocmirea şi răspândirea dosarului, că camaradul Hoidaş ar fi rămas şi el "decepţionat" şi "ar fi condamnat actul".

Camaradul Mircea Emil, după ce redă cele petrecute intre dl Jimon şi Doamna Costin (vezi scrisoarea lui Mircea Emil ataşată), şi apoi cele petrecute cu camaradul Hoidaş, (descrise mai sus), spune:

"Si acum te întreb eu pe dumneata, (Costin), mai poţi vorbi de onoarea famliei? Mai ai dumneata siguranţa de cine şi câti au fost ? Cred că în urma acestora, Dumneata îţi vei da seama că ai făcut o mare greşala, făcând mult rău, nespus de mult rău Mişcării Legionare". Aici încheiem citatele din scrisoarea camaradului Mircea Emil, pe care o ataşăm ca documentare pentru cei care susţin că

adevărul trebue să fie cunoscut in intregime, pentru a se cunoaşte şi adevărul aceluia pe care-l doare atacul impotriva Mişcării Legionare.

Argumentul camaradului Mircea Emil rămâne valabil: dacă a fost o tragedie personală, ar fi trebuit să fie tratată şi soluţionată cavalereşte de, si între persoanele implicate, şi nu făcut din el cu orice preţ un caz **"catastrofal"** pentru Mişcare. O minimă responsabilitate pentru soarta şi demnitatea Mişcării ar fi trebuit să le impună celor ce s'au lăsat antrenaţi în această acţiune, să caute nişte căi de soluţionare a problemei cu cât mai reduse răsfrângeri asupra Mişcării. In schimb, ei au făcut totul pentru a adânci şi lărgi conflictul la maximum posibil. In această pornire a lor au recurs chiar şi la minciuni şi alte incorectitudini.

Caracterul nociv al cărţuliei camaradului Găină mai este evidenţiat şi prin repetatele afirmaţii a căderii în păcat a Comandantului şi lipsa oricărei critici la toţi ceilalţi. Toţi ceilalţi ar fi fost nişte sfinţi. Singurul decăzut ar fi fost Horia Sima. Acest lucru îl descalifică pe camaradul Găină ca autor, desvăluindu-l ca pornit să-şi verse intreg veninul acumulat de-a lungul a 55 ani.

Camaradul Găină în cărţulia sa mai face afirmaţia ca el nu ar fi defectat mai înainte din rânduri, (în timpul vieţii Comandantului), din severă supunere şi respect faţă de una din poruncile de bază ale Căpitanului, anume: "călca-te pe tine în picioare pemtru unitatea Mişcării" Este un alt **"adevăr"** à la Găină, *"pe care trebue să-l ştie toţi, dacă vrem să mergem pe drumul drept al Legiunii"*, mizând probabil pe defecţiuni în memoria noastra şi pe tembelismul nostru de a lăsa lucrurile să pluteasca în neadevăr, confuzie şi haos. A fost prin anul 1956 când camaradul Ciuntu din Canada mi-a dat un semnal de alarma ca *"a'nebunit Găină şi Leontieş"*, doi prieteni buni de-ai săi (bucovineni amândoi, ca şi el), care vor sa-l rastoarne pe Horia Sima. Eram la München şi Leontieş era şef de garnizoană.

Momentul acestui atac al lui Ioi Găină a fost sincronizat cu un alt atac masiv al dizidenților împotriva Comandantului. Adica camaradul Găină și-a început acțiunea sa împotriva Comandantului încă atunci, în 1956. de conivență cu dizidenții, dar cu rezultatul ca a prins doar la Leonties. Schimbul de scrisori Găină-Leontieș (după moartea lui Leontieș) a ajuns în mâna Secutității prin căsătoiria fetei sale cu un securist. Ca urmare, Securitatea a încercat sa redeschida și lărgeasca criza din Mișcare prin multiplicarea si trimiterea de extrase din aceste scriosri legionarilor și altor români din exil. Eșecul acțiunii i-a permis camaradului Găină să revină în rânduri, încercând desigur sa minimalizeze acțiunea. Si camaradul Găină s'a pus din nou temeinic pe "trăire legionară", urzind o nouă lovitură împotriva Comandantului într'un alt moment **"oportun"** , când Comandantul și bună parte din martori sunt de-acum pe lumea cealaltă.

Trăsătura de bază a legionarului trebuie să fie dragostea, de care, în această cărțulie nu găsim nici urmă. Dimpotriva, de la început până la sfârșit dăm peste o pornire răutăcioasă, ceea ce mă amărește mult, pentru ca totuși este vorba de un legionar cu un trecut frumos în Mișcare. In acest moment îmi aduc aminte de o frază a Comandantului dintr'o scrisoare ce ne-a adresat-o nouă, lui Victor Corbvuț și mie, în ultimul an al vieții sale, când noi lucram la "Antokogia legionara, Opera sa publicistica": *"....să scrieți cumpătat și logic, de la înălțimea senina a istoriei. In fapt, puteti scrie tot ce vreți, pentru ca sunteți liberi. Legionarul este cel mai liber om de pe pământ. Dar să nu uitați ce v'am spus, mai ales sa fiți buni, pentru ca legionarul trebuie sa fie întâi de toate bun, iar dacă nu este bun, nu mai este legionar, nu poate fi legionar."*

Dacă această carte a camaradului Găină s'ar fi limitat la parașutarea sa în țara și la vizitele făcute împreună cu Comandantul la Asuncion, și mai ales la Santjago de Chile, cu ședințele acelea instructive ținute cu tineretul universitar naționalist chilean, ar fi fost

o contribuție prețioasă la istoria Mișcării. Ar fi demonstrat valoarea doctrinară și organizatorică superioară a Mișcării, care poate îmbrăca problematica oricărei națiuni creștine de pe glob.

Camaradul Găină l-a cunoscut pe Căpitan in persoană și nu poate concepe un urmaș al său care să nu-i semene, care să nu fie aidoma în gândire, faptă și fel de a fi. Este problema multora din cei care l-au cunoscut pe Căpitan și au rămas fascinați de măreția lui. Cum spunea și Gheorghe Racoveanu, unul din discipolii lui Nae Ionescu, cât și Stelian Stănicel, pe care l-am cunoscut mai bine, oameni ca Codreanu se nasc la 500 de ani odată, și Legiunea trebue să-i aștepte pe aceștia pentru refacerea ei. Pentru mine, care l-am cunoscut pe Capitan doar din scris si povestirile aleora, sunt bucuros, sunt chiar foarte bucuros că totuși s'a găsit unul care să scape cu viață de furia lui Carol-Călinescu, și să refacă Mișcarea pentru a continua lupta lui Codreanu. Acesta trebuie să fie singurul **adevăr** drag tuturor celor care vor să continue lupta lui Codreanu, cât și motivul de poticnire al tuturor dușmanilor săi.

Camaradul Găină își exprimă surprinderea că Comandantul nu merge regulat la biserică, face rareori apel exprimat sonor sau vizbil (in scris) la Dumnezeu în cursul activității sale. Si ținându-l sub observație **"cu coada ochiului"**, a mai descoperit și presupuse ticuri nervoase ce le-ar mai fi avut Comandantul. Este un pas mult prea departe pe care și l-a permis camaradul Găină, și care-i trădează pornirea oarbă. Camaradul Nicolae Roșca spune că *"la Barcelona Dumineca de Dumineca mergea cu Comandantul la biserica."*

Si eu am trăit aproape de Comandant in mai multe rânduri. In 1953-54, când alergam să pun pe picioare tipografia la München, vreo 7-8 luni am locuit impreună în aceeași casă la Starnberg, lângă München, cu Comandantul, cu Doamna Viluca, cu Grigore Manoilescu si Traian Borobaru. Apoi cât a funcționat tipografia, când Comandantul era prin sudul Germaniei, acolo era locul de intâlnire pentru

toti. In 1957 am ajuns la Madrid, unde aproape un an de zile am locuit impreună în aceeași casă cu Comandantul, cu Doamna Viluca, cu Georgel Demetrescu si cu Gheorghe Costea, și am lucrat zi de zi împreună la realizarea programului emisiunilor radio către țară la postul "Radio Alerta" al Falangei Spaniole. Mai târziu, după ce am ajuns la un apartament în München, singur fiind, când venea la München stătea in apartamentul meu.

Am spus-o de câte ori am avut ocazia și o repet și acum: **niciodata nu l-am surpins pe Comandant in vreo postura care să mă facă să ridic din sprîncene, sau să rămân cu vreun semn de intrebare. Mereu îl simțeam cald, uman și veșnic preocupat fie de probleme legionare, fie naționale, fie de politică internationala, fără să-și dea aere.**

M'a suprins neplăcut capitolul în care camaradul Găină descrie tot ce i-a putut înșira Comandantului timp de cinci ore, cu un aer de "profesor", când i-a vorbit de situația politică internațională, ca și când ar fi avut în fața pe cineva cu totul neinformat, căzut din cer, și care ar fi trebuit să fie școlit pentru primii pași in viața politică. Personal știu că Comandantul se ținea bine informat, zilnic urmărea presa spaniolă și revistele streine la care era abonat. Stiu că eu ii trimiteam tot ce credeam că ar putea să-l intereseze, și că și alții o făceau la fel. Ca exemplu pot menționa doi insi, pe care îi stiu, pe Alexandru Suga din Köln și Mircea Banciu din Detroit, care-l alimentau cu articole interesante apărute in presa germană și americană.

Nici literatura pe care i-a citat-o Comandantului privind conferința de la Yalta nu este cea mai indicată, care să desvăluie dedesubturile ei, și mai ales cred că i-a rămas necunoscută cartea lui Léon de Poncins, "Secrets d'états anglo-americains", în care se desvăluie existența unei decizii de impărțire a lumii zece luni înainte chiar de prima conferință la vârf a lui Roosevelt, Churchill și Stalin

la Teheran. Apoi cartea "The Summit at Teheran", a lui Keith Eubank și "Die Teilung der Welt", a lui Arthur Conde despre Conferința de la Yalta. Intreg acest material a format obiectul unui lung articol al meu in "Cuvântul Românesc" din Aprilie 1986 și apoi in brosura editata "România și NATO", cât și în cartea lui Nicolae Baciu, "Romania vândută lui Stalin" (?). Comandantul era absolut la curent cu toate astea, încât mă văd obligat să ridic un mare semn de întrebare asupra "adevărului" mărturisit în această cărțulie de camaradul Ovidiu Găină.

Cam deseori camaradul Găină face afirmația că Comandantul ar pune prea mult accentul pe aspectul politic al activității legionare, si mai putin pe educație, pe formarea omului nou vizat de Căpitan și Mota. El își permite să-l judece pe Comandant ca un **"outsider"**, ca unul care nu cunoaște starea legionarilor din exil cu care trebuia să lucreze Comandantul, după cum el nu nutrește un sentiment de responsabilitate pentru soarta Națiunii in perspectiva istorică la acelaș nivel cu Comandantul, atunci când face afirmația că el ar fi cerșit Regelui Mihai recunoașterea ca partid politic. In Memoriul din 1949 Comandantul cerea Regelui să accepte și participarea Mișcării la componența Comitetul Național format din partidele politice, pentru a putea contribui la lupta de eliberare a României, obiectiv căruia trebuia să i se subordoneze toate celelalte aspecte, probleme, statute si programe ale indivizilor si organizațiilor din exil. Era doar vorba de eliberarea țării și lupta pentru apărarea și promovarea intereselor națiunii este doar rațiunea de a fi a Mișcării. Dacă această luptă cerea să renunțăm vremelnic la anumite forme sau programe ale noastre, ceea ce insemna "adaptare politica", trebuia să fim fericiți că se poate face.

Comandantul avea intotdeauna mai multe informații și mai ales avea, desvoltase, o perspectivă națională a problemelor românești și o perspectivă de vârf a problemelor legionare. Reproduc mai

jos fragmente din câteva scrisori primite de la el pentru a evidenția natura și inălțimea viziunii sale in probleme cu care numai el, ca șef, se confrunta, pe care numai el le trăia.

Din scrisoarea din 31 Aug. 1961, pag. 42:

"Poziția noastră intransigentă și invariabilă este un imens capital in vremurile acestea de desorientare, care ar putea să dea roade mai târziu. Socoteala mea este simplă: dacă se trezește Occidentul, va face apel și la serviciile noasttre. Nu se produce acest fenomen, vom dispărea cu toții în aceeași prăpastie, dar noi vom avea cel puțin conștiința impăcată că nu l-am trădat pe Hristos și valorile fundamentale ale civilizației noastre.

Intrăm intr'o fază interesantă, de mari sguduiri și trebue să ne ținem bine".

Si din scrisoarea din 25.1.1963, pag. 49:

"In lupta noastră adeseori intervin conflicte interioare dureroase. Dragostea omenească și dragostea de ceva superior se ciocnesc câteodată violent. Eu insumi mă găsesc intr'o situație grea, cu soția bolnavă, cu multe speranțe de insănătoșire, dar până acum cu rezultate precare. In acelaș timp trebue să scriu, să intrețin corespondența cu camarazii, să fiu cu ochii în patru la toate manevrele inamicului. In acelaș timp forțele noastre se împuținează prin uzura anilor, prin lipsa de perspective și prin momeala puterilor răului, și totuși nu-mi pierd nicio secundă încrederea sau echilibrul sufletesc.

"Privind in urmă, anul ce a trecut, sunt bucuros să constat că am făcut multe lucruri frumoase și deficiențele au fost compensate de spor de noi forțe.

"Imi dau seama că inamicul vrea să distrugă și nucleul de forțe ce a mai rămas, nu pentru că noi, ca persoane, am reprezenta cine știe ce, ci pentru că suntem unicii care ne-am sustras influențelor oculte. Asta-i supără pe jupâni, independența noastră.

"Eu nu sunt profet, dar cred că va veni un moment și nu

prea indepărtat, când vom fi cercetați si ni se va cere concursul. Se merge in direcția asta. De aceea sunt trist că oamenii nu pricep și accepta confuzionismul. Nu e nimic grav și nu trebue luat în tragic, dar ne cășunează prejudicii tocmai acum când suntem din nou in ascensiune. Astfel de acte sunt totalmente improductive, pentru că noi ***ori urnim lumea din loc, ori nu facem nimic.*** *Nu avem ce căuta in jocul tulbure al exilului."*

La fel, nu ințeleg cum a putut ajunge camaradul Găună la convingerea că Comandantul ar fi fost impotriva presei legionare, și că in această presă, atâta cât era, nu se insista suficient asupra educației și a trăirii legionare. De multă vreme a apărut in revista "Dacia" un articol mai lung cu intreg istoricul "Presei legionare in Exil", pe care eu l-am și multiplicat ca broșură, apoi l-am reprodus și in **"Scrisori primite de la Comandant"** la sfârsit.

Personal am fost implicat in această activitate a Mișcarii și când nu au mai fost alte posibilități, am scos o foaie legionară, **Sentinela**, pe cont proriu ca muncă și cheltuieli, Comandantul asigurând redacția. Nu pot găsi nicio justificare pentru această acuzație a camaradului Găină până nu vine cu anumite specificări, cari au fost deficiențele. Până atunci rămân la credința că a aruncat-o ca să fie una in plus.

La acuzația că Comandantul nu insista suficient asupra trăirii legionare, redau niste texte din scrisorile sale prin care se poate constata cât s'a luptat el ca să mențină in exil o activitate legionară care sa dea suflu acestei trăiri.

Citez din scrisoarea 4 August 1962, pag 46:

"Am fost zilele acestea la Madrid și la intoarcere la Barcelona am găsit plicul de la tine.

"Mi-ai făcut o mare bucurie cu reproducerea Testamentului lui Moța. De mult n'am trăit o clipă atât de emoționantă.

"Vezi, dușmanii noștri caută prin toate mijloacele să

îngroape Legiiunea, să o transforme intr'un obiect istoric.

"Toată lupta mea și a noastră a tuturor, este în definitiv ca Legiunea să trăiască, adică să continue a fi un fenomen viu, să mai existe oameni care să continue să creadă și să acționeze în duhul Căpitanului. Adversarii vor să ne treacă la arhivă, iar noi, prin actele noastre, prin afirmarea noastră zilnică trebue să le dăm replica că suntem vii și actuali.

"Testamentul lui Moța, reprodus în forma lui originală, va face să tresare inimile acelora care au început să-și uite de vremurile eroice de altădată.

....

"Pentru scrisoarea deschisă a dlui Sturdza, caută adresele tuturor deputaților și apoi a persoanelor marcante din Landsmannschafturi, nationalități, etc. . Trebue să cauți și lista presei mari si mici. Difuzarea trebue să fie extraordinar de bogată.

"Sentinela este bună.

"Cu aceste trei acte, centrul legionar München se afirmă din nou și cu vigoare, intr'un moment când dușmanii poate vă credeau la pământ, neavând alte veleități decât ale existenței.

"Planul meu acum este să incepem un mic tir de artilerie din trei centre: Madrid, München și Brazilia, unde flăcăii de acolo vor să întemeieze o bibliotecă publică în limbi străine.

"Vreau să studiez acum, să văd ce ai mai putea să faci și tu înafară de Sentinela. Bine înțeles, lucruri mai mici, care să nu-ți răpească prea mult timp .

"Cât privește relațiile cu ceilalți camarazi, fă tot posibilul și strânge-i din când în când. Nu trebue să te orientezi după particularitățile lor - fiecare cu defectele sale - ci după partea bună din ei. Vezi, Mailat are multe defecte și le cunoaștem prea bine, dar nu e mai puțin adevărat că astăzi, când cei mai mulți au intrat în adormire, el continuă să facă servicii mari Mișcării.

"Primejdia în viața unui legionar este întreruperea activității. Inactivitatea afectează viața internă legionară. Este o iluzie să se creadă că cineva care cinci ani nu a mai făcut nimic, este acelaș cu cel de mai inainte. Si pe plan extern, și pe plan intern, este depășit.

" De altă parte, dușmanii nu dorm, și nu își iau vacanțe sau concedii. Lumea occidentală de ce va pieri până la urmă ? Pentru că își permite să se ocupe prea mult de lucrurile mărunte ale vieții, intr'un moment când se decide soarta lumii. Intre acei care se ocupă numai de politică, revoluții, etc. și alții care își consumă existența pentru a poseda un confort maxim, cine crezi că va câștiga? In America, tineretul creștin se orientează spre profesiuni tehnice, (bine plătite), iar tinerii evrei se bagă in administratia statului unde câștigurile sunt mai mici. Ei sacrifică bani pentru a câstiga poziții de influență, și prin asta dau dovadă că știu ce vor."

In continuare citez din scrisoarea din 25.1.1963, pag. 51:

"Este foarte important din punct de vedere psihologic pentru lumea noastră legionară ca și Münchenul să tragă cu mitraliera, să își marcheze prezența in bătălia noastră publicitară."

Apoi din scrisoarea din 25 Sept. 1963, pag. 51:

"Mă bucur că ai dat drumul la broșura în italiană. ("Sfântul Scaun și Evreii din România". Eu aștept 50 exemplare. după cum mi-ai promis.

"Cu Sentinela, dă-i drumul cât mai repede. E momentul să apară articolul meu cu Trifa, mai ales în legătură cu actualele stări din America.

"......... comuniștii nu pot fi aduși altfel la respect decât prin luptă și acțiune.

"Situația e grea, dar nu desperată. Nimic nu e pierdut câtă vreme mai există o fărâmă de ideal, o fărâmă de voință într'o fărâmă de oameni. Lenin cu bolșevicii săi n'a cucerit Rusia decât cu 4.000 de oameni. E adevărat că a avut sprijinul conspirației comu-

niste din Ocident, dar și noi îl avem pe Arhanghelul Mihail care e mai mare și mai tare decât toți.

"Trebue agerime pe toate fronturile... Intre Madrid, Rio și München trebue să facem un triunghi de unde să tragem contra inamicului cu tot ce avem la dispoziție. Să formăm un triunghi al vieții si al biruinței, nu al morții, cum propunea Regina Maria în Moldova în 1917".

* * *

Ziare: Primul inceput de ziar românesc in exil a fost făcut la Paris in 1945, cu Dacia, ai cărei colaboratori apoi au emigrat în Brazilia și Dacia a continuat să apară acolo. Un alt început a fost fâcut la Linz in Austria in 1948 cu "Roșu-Galben și Albastru", care prin immulțirea colaboratorilor și schimbare de redactori a devenit "Vestitorul" la Salzburg și mai apoi "Vestitorii" la München. Când si acest grup s'a răsfirat, s'a continuat tot la München cu "Sentinela", până când situația Mișcării s'a consolidat și în continuare a apărut buletinul Mișcării "Tara și Exilul" la Madrid, Din 1952 a apărut la Madrid "Libertataea", iar in Argentina ziarul "Insemnări". (Vezi articolul "Presa legionară în Exil", de Horia Sima, apărut in Dacia, si mai recent ca broșură in "Colecția Omul Nou".

După părerea camaradului Găină, tot ce s'a făcut după 1953 a fost fără prea mare însemnătate, din moment ce, cum spune el, 70% din legionari l-au părăsit pe Comandant și aceștia au fost "elita", grade legionare de pe timpul Căpitanului. Cei rămași cu Comandntul, vreo 30%, (90 insi) erau elemente "de mare credinta pentru Comandant și excelenți **"curieri"**, in comparație cu cei plecați, care erau cei mai mulți **"intelectuali"**.

Camaradul Ovidiu Găină prea des repetă și evidențiază calitatea de "intelectuali" a elitei legionare, ceea ce este o abatere de la linia Legiunii. El uită că noi suntem o mișcare de mase și nu un curent oarecare ideologic. . La pagina 366 din PL, Căpitanul spune:

"In lumea aceasta nouă fiecare își va avea locul nu după școală, nu după inteligență, nu după știință, ci în primul rând după credința sa și după caracterul său". Iar o pagină mai încolo, la 367, găsim:

"In sate, când cântam și vorbeam oamenilor, simțeam cum pătrund în acele adâncuri sufletești nedefinite, acolo unde politicienii cu programele lor de împrumut nu putuseră să coboare. Aici, în aceste adâncuri am înfipt rădăcinile mișcarii legionare. Ele nu vor mai putea fi scoase de nimeni."

Iar în cartea lui C.W.Forester, "Fenomenul Legionar", la pagina 12-13 găsim"

"Totusi, o adevarată analiză a Mișcării Legionare nu ar trebui să sublinieze atât prezența marilor personalități în sânul ei, cât substanța Mișcării, care a devenit o miscare de mase, așa de altfel cum a fost ea caracterizată de cei mai mulți observatori străini. Mișcările populare nu sunt nici fasciste, nici naziste, nici comuniste, care sunt expresii ale unor grupe sociale cu interese deosebite.

Mișcările populare tind să realizeze destinul național și scopurile sale. Conducătorii unor astfel de mișcări se bucură de o însușire deosebită care le permite să intuie năzuințele naționale. De aceea, o analiză critică a unor personalități excepționale, cum a fost profesorul Nae Ionescu, Mircea Eliade, M. Vulcănescu, C. Noica, Emil Cioran, care au exprimat interes în desvoltarea Mișcării Legionare, apar de prisos. Nici unul din acești inteLectuali menționați nu au fost legionari, sau că ar fi participat vreodată la procesul de educație legionară cerut oricui dorea sa devină legionar. Analiza suportului adus de astfel de intelectuali este o dovadă de contaminare marxistă sau sovietică, care consideră că toate mișcările politice trebuie să fie marcate prin ceva teorii, sau prin adeziuni de intelectuali, pentru a fi considerate că au un fundament științific "infailibil".

După cum vrea să ne lase să credem camaradul Găină, înainte de 1953-54 Mișcarea nu a fost desbinată. Singura cauză si

moment al desbinării ar fi fost căderea Comandantului in păcat. După datele date de el, înseamnă că trei sferturi din legionari s'au dezis de Comandant, **"gradele"** și **"intelectualii"**, iar cei rămași cu Comandantul, **"curierii"**, erau puțini, și mai ales neinsemnați ca valoare "intelectuală", nu prea in stare de nimic. Dar atunci se impune totuși intrebarea, ce a făcut, ce a realizat aceasta nouă grupare ? Care i-a fost activitatea care să-i justifice despărțirea, și mai ales pretențiile de superioritate a membrilor ei ?. De ce nu ne vorbește camaradul Găină nimic de isprăvile acestor 300 de legionari de "elita", majoritatea lor **"intelectuali"**, cum de atâtea ori ține să ne-o sublinieze ? De ce Vasile Posteucă în 1972, adică după 18 ani de la despărțire, prin Testamentul său politic îi imploră pe toți acești legionari rătăciți să revină, să-l urmeze pe Horia Sima? A innebunit Posteuca? Care-i adevărul pe care trebue să-l știe toți ?

Sau este incorect Grigore Manoilescu când afirmă că unii din ei s'au desolidarizat de Mișcare de a doua zi după asasinarea Căpitanului, iar alții i-au urmat, cei care au dat declarații de supunere lui Carol, Armand Călinescu, Generalul Bengliu, Mihai Antonescu, comandanții lagărelor germane, etc. etc. De ce nu ne spune camaradul Găină o vorba și despre aceste despărțiri care erau foarte cunoscute in Buenos Aires și continuă să atribuie toate defecțiunile, capitulările, abdicările și dezertările unicei cauze, aceea a căderii în păcat a Comandantului?. Ce-l determină să meargă atât de departe cu acuzațiile sale? Si unde rămâne sloganul determinant al scoaterii acestei cărțulii, acela de a face cunoscut ADEVARUL ? Il invităm pe camaradul Găină să citească, sau să recitească articolul Comandantului **"Un an de la moartea lui Ilie Gârneață"**, cât și declarația lui Grigore Manoilescu despre realii autori ai cărții lui Palaghiță și formarea acelui "For Legionar" în anul 1951, deci cu aproape trei ani inainte de criza "Doamna Costin", care a marcat prima sciziune mai mare în Miscare. In articolul lui Grigore Manoilescu găsim următoarea

afirmație:

"Autor al cărții lui Palaghiță nu este numai cel indicat pe copertă, ci mai sunt o serie de autori morali, care sunt în acelaș timp și complici la redactare. Apoi sunt finanțatorii si inspiratorii ei.

"Autorii morali și în mare parte colaboratori direcți la redactarea cărții sunt o mână de oameni care au fost eliminați sau s'au eliminat ei înșiși din Mișcare in cursul anilor, dovedindu-se nevrednici să mai facă parte din rândurile ei, oricât de mari și de nemeritate situații ar fi putut avea la un moment dat in rândurile ei."

"Câtiva fosti legionari de acest tip sufletesc s'au grupat intr'un așa zis "For Legionar".... pentru ca la adăpostul anonimatului să poată afișa pretenții de conducători."

Aparitia cărtii lui Palaghita a fost un eveniment care a sguduit intreg exilul, si în deosebi Argentina, unde s'a petrecut totul, cu conasecințele că s'a cristalizat si prima sciziune in Mișcare, grupand in acel "For Legionar" și pe lângă el tot ce abdicase până atunci din rândurile ei. Cum poate camaradul Găină să ignore acest eveniment și să atribuie intreaga desbinare unui real sau presupus incident care, s'ar fi petrecut aproape trei ani mai târziu, și care a dat prilej și satisfacție doritorilor de a terfeli Mișcarea Legionară in decăderile lor ?

Cum se face că marele Vasile Posteucă, fost și el angajat in acțiunea de a-i determina pe cât mai mulți legionari să se lapede de Horia Sima, după 18 ani ajunge ca, în Testamentul său politic, pe patul de moarte, să mărturisească și să dorească următoarele:

"In examenul meu de conștiință in ceasul de acum am ajuns la certitudinea că acesta a fost și este un drum greșit și vă îndemn fără ezitare și fără niciun fel de rezervă, să găsiti urgent, imperativ și substanțial formula impăcării noastre a tuturor.

"Dacă citiți adânc in inimile voastre și urmați invățăturile celui ce ne-a creat și ne-a învrednicit cu numele de legionari, nu aveți

altă cale de ales decât să purtați această onoare investită în voi și să ajungeți la unirea forțelor intr'un singur mănunchi.

"Acesta este cuvântul meu transmis cu dragoste și căldură sufletească. Pentru această unire nu există decât un singur termen, o singură piatră din vârful unghiului: Horia Sima." - (Testament, Vasile Posteuca, pag. 8)

Si ca incheiere (pag. 10):

"Pentru aceasta mă adresez vouă dincolo de calcule și intentii politice. Pe această direcție a valorilor legionare, toată frământarea voastră va fi fără de folos și fără rezultate pozitive dacă nu vă duce la o ingemănare de forțe, adică la unitatea voastră a cărei singură garanție o văd in strângerea rândurilor in jurul celui ce poartă răspunderea Legiunii: ***Horia Sima.****"*

Rog pe bunul Dumnezeu să vă ajute cu dragostea cea bună pe care v'o port tuturor."

Trăiască Legiunea și Căpitanul

Semnat la Columbus Hospital   ss. Vasile Posteucă
Chicago, 15 Nov. 1972.

Fiecare pagină poartă semnături de autenticitate a mai multor persoane. Pot descifra semnătura Doamnei Zamfira Posteucă, Ion Simicin, Doru Posteuca, și Dr. Alexandru Ronnett. Mai urmeaza câteva semnături indescifrabile.

Notarizat la 12 Decembrie 1972.

* * *

Adică Comandantul Legionar făcut de Capitan, Vasile Posteucă, după 18 ani de despărțire și inainte de moarte, constată că drumul apucat in 1953-54 a fost (este) greșit, că cei pretinși 300 de legionari "elite" ai camaradului Găină nu au făcut nimic și cu limbă de moarte le spune camarazilor săi că singur Horia Sima este acela care "**deține responsabilitatea Legiunii**", și-i imploră

să-l urmeze. Si dacă Posteucă are dreptate, cum mai vine acum, după 30 de ani de la moartea sa, camaradul Găină să reactualizeze acea criză? In ce scop? Pentru ce ? Ca o răsbunare ? Pe cine? Si mai ales, de ce ? Numai pentru a otravi sufletul tineretului care timid se apropie de Miscare in această atmosfera de haos total ?

Orice Comandant va avea Mișcarea de acum inainte, va fi tot un "Horia Sima", unul care poate face mult bine, dar care va si gresi, pentru că el va veni din rândul oamenilor de rând, doar ceva mai dotat. Si în mod sigur va gresi și el, mai ales in fața acelora care stau vigilenți la pândă cu "**coada ochiului**" pentru a surprinde niste atitudini pe care apoi să le interpreteze cum vor ei și să le dea in vileag. Viitorii comandanți ai Legiunii, vitorii sefi, nu vor putea face prea multă treabă fără de ajutorul tuturor acelora care și ei poartă în suflet o fărâmă de răspundere a destinului Mișcării Legionare, al acelora care rămân fideli crezului lui Corneliu Codreanu, a lui Ionel Moța, a tuturor celorlalți martiri ai noștri, cât si al Comandantului Horia Sima, care a condus cu credință, abnegație și dibăcie barca legionară prin cele mai grele incercări pe care ni le-a impus istoria.

Acesta a fost și este cuvântul meu.

La 25 Mai 2001,

Ziua când s'au implinit 8 ani de la moartea celui ce a fost Comandantul nostru, Horia Sima, vreme de mai bine de o jumătate de veac.

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Traian Golea

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
901 N.E. 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.